Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ANDREY BIONDIHO
přednesené dne 13. května 2025[1]

Věc C-602/22 P

ABLV Bank AS, v likvidaci
proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB)

Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Články 7 a 18 – Jednotný mechanismus pro řešení krizí – Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí nezahájit postup řešení krize – Pravomoci Jednotného výboru pro řešení krizí – Posuzovací pravomoc – Rozsah soudního přezkumu“

I. Úvod

1. Hlavním předmětem tohoto kasačního opravného prostředku je definování a vymezení pravomocí a výsad Jednotného výboru pro řešení krizí („Single Resolution Board“, dále jen „SRB“). Konkrétně se otázka, o níž má Soudní dvůr rozhodnout, týká pravomoci SRB přijmout záporná formální rozhodnutí, pokud jde o přijetí programu řešení krize úvěrové instituce v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí („Single Resolution Mechanism“, dále jen „SRM“)[2].

2. V tomto kasačním opravném prostředku se ABLV Bank AS (dále jen „ABLV Bank“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 6. července 2022, ABLV Bank v. SRB (T-280/18, EU:T:2022:429, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zamítl její žalobu podanou proti dvěma rozhodnutím SRB[3]. Souhrnně[4] lze říci, že v těchto rozhodnutích SRB rozhodl, že nepřijme žádný program řešení krize ABLV Bank a její dceřiné společnosti ABLV Bank Luxembourg SA (dále jen „ABLV Bank Luxembourg“). SRB konstatoval, že v projednávané věci byly splněny dvě podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení o SRM pro přijetí programu řešení krize, tedy subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a neexistence alternativních opatření ve vztahu k řešení krize. SRB však v konečném důsledku přijal záporné rozhodnutí, když konstatoval, že třetí podmínka stanovená v písmeni c) tohoto ustanovení, a sice nezbytnost řešení krize ve veřejném zájmu, nebyla v projednávané věci splněna.

[1] – Původní jazyk: italština.

[2] – SRM byl zřízen nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1) (dále jen „nařízení o SRM“).

[3] – Rozhodnutí SRB/EES/2018/09 a SRB/EES/2018/10 ze dne 23. února 2018 (dále jen „sporná rozhodnutí“).

[4] – Pro podrobnější popis skutkového rámce projednávané věci odkazuji na body 2 až 20 napadeného rozsudku.

3. V napadeném rozsudku Tribunál odmítl jako nepřípustnou žalobu ABLV Bank v rozsahu, v němž směřovala proti rozhodnutí SRB týkajícímu se její dceřiné společnosti ABLV Bank Luxembourg, a meritorně zamítl všechny žalobní důvody vznesené na podporu žaloby směřující proti rozhodnutí SRB týkajícímu se ABLV Bank.

II. Ke kasačnímu opravnému prostředku

4. ABLV Bank se domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, zrušil sporná rozhodnutí, uložil SRB náhradu nákladů řízení v obou stupních a v případě, že by Soudní dvůr nemohl rozhodnout o žalobě v prvním stupni, vrátil věc Tribunálu.

5. SRB a Evropská centrální banka (dále jen „ECB“), vedlejší účastnice v prvním stupni, v podstatě navrhují, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil ABLV Bank náhradu nákladů řízení.

6. ABLV Bank uplatňuje na podporu kasačního opravného prostředku čtyři důvody, které SRB a ECB všechny zpochybňují. Toto stanovisko se zaměří především na první důvod kasačního opravného prostředku, který obsahuje hlavní právní otázku stručně popsanou v bodě 1. Předběžně je však třeba zkoumat námitku nepřípustnosti kasačního opravného prostředku vznesenou SRB.

A. K přípustnosti kasačního opravného prostředku

7. SRB tvrdí, že kasační opravný prostředek je nepřípustný. Je totiž neurčitý a nesoudržný, neobsahuje souhrnné vyjádření uplatněných důvodů a v mnoha případech neidentifikuje kritizované body napadeného rozsudku a neuvádí právní argumenty na podporu uplatněných důvodů. Je tedy obtížné určit pochybení, kterých se měl Tribunál dopustit.

8. V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesně uvést kritizované části napadeného rozsudku, jakož i právní argumenty, které tento návrh specificky podporují, jinak je kasační opravný prostředek nepřípustný [5].

9. V projednávané věci není kasační opravný prostředek vždy jasný a soudržný a neuvádí vyčerpávajícím způsobem kritizované části napadeného rozsudku. Obsahuje však údaje dostatečné k tomu, aby umožnily identifikovat body rozsudku kritizované v rámci každého z důvodů, a dostatečně přesný popis většiny uplatněných argumentů. Z toho podle mého názoru vyplývá, že kasační opravný prostředek není nepřípustný v plném rozsahu. Některé konkrétní argumenty ABLV Bank však budou odmítnuty jako nepřípustné z důvodu jejich nejasnosti.

[5] – Na základě článku 256 SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) a článku 169 jednacího řádu Soudního dvora. Viz *ex multis* rozsudek ze dne 14. prosince 2016, SV Capital v. EBA (C-577/15 P, EU:C:2016:947, bod 69 a citovaná judikatura).

B. K meritu kasačního opravného prostředku

1. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

10. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku ABLV Bank zpochybňuje body 73 až 86 napadeného rozsudku. ABLV Bank tvrdí, že došlo k nesprávnému výkladu článku 18 nařízení o SRM a k několika dalším souvisejícím pochybením.

11. V těchto bodech napadeného rozsudku Tribunál zaprvé (body 73 až 78) zamítl žalobní důvod ABLV Bank vycházející z nedostatku pravomoci SRB meritorně rozhodnout o její likvidaci, když dospěl k závěru, že SRB ve sporných rozhodnutích nenařídil likvidaci ABLV Bank. Zadruhé (body 79 až 86) Tribunál zamítl žalobní důvod ABLV Bank vycházející z nedostatku pravomoci SRB k přijetí takových záporných formálních rozhodnutí, jako jsou sporná rozhodnutí. Tribunál dospěl k závěru, že SRB je příslušný k přijímání těchto typů rozhodnutí na základě tří prvků: a) nutnosti zabránit mezeře v soudní ochraně posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání prováděného ECB (bod 82 napadeného rozsudku); b) normativního kontextu, do kterého zapadá článek 18 nařízení o SRM, zejména s odkazem na čl. 82 odst. 2 směrnice 2014/59[6] (bod 83 napadeného rozsudku); a c) rizika ohrožení stability dotčené instituce a potenciálně i finančních trhů v případě nedostatku pravomoci SRB přijmout záporné formální rozhodnutí (bod 84 napadeného rozsudku).

12. Právní analýza týkající se prvního důvodu kasačního opravného prostředku bude rozdělena do tří částí: a) první, která se týká výtky týkající se nedostatku pravomoci SRB přijímat taková záporná formální rozhodnutí, jako jsou sporná rozhodnutí; b) druhá, která se týká výtky týkající se slučitelnosti výkladu Tribunálu s judikaturou týkající se přenesení pravomocí na agentury; c) třetí, která se týká dalších výtek vznesených v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

a) K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku týkajícího se pravomoci SRB přijmout sporná rozhodnutí

1) Argumenty ABLV Bank

13. ABLV Bank tvrdí, že Tribunál v bodech 79 až 86 napadeného rozsudku nesprávně vyložil článek 18 nařízení o SRM, když dospěl k závěru, že SRB má pravomoc přijmout záporné formální rozhodnutí o (ne)přijetí programu řešení krize.

14. ABLV Bank je toho názoru, že výklad podaný Tribunálem přiznává SRB pravomoci, které nejsou stanoveny v článku 18 nařízení o SRM, a nemá žádnou oporu ve znění tohoto ustanovení. Spočívá na implicitním použití ustanovení upravujících přijetí programu řešení krize *per analogiam*.

[6] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU [ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190)].

15. Výklad Tribunálu přiznává SRB pravomoc přijmout rozhodnutí s právními účinky navenek, i když jsou splněny pouze dvě ze tří podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1, a není tedy přijat žádný program řešení krize. ABLV Bank je však toho názoru, že pokud by SRB dospěl k závěru, že opatření k řešení krize není nezbytné ve veřejném zájmu, neměl by přijmout žádné rozhodnutí.

16. Nedávný rozsudek velkého senátu ve věci Komise v. SRB[7], potvrdil, že článek 18 nařízení o SRM nesvěřuje SRB pravomoc přijímat akty vyvolávající autonomní právní účinky.

17. ABLV Bank pak zpochybňuje bod 83 napadeného rozsudku: zaprvé čl. 82 odst. 2 směrnice 2014/59, na který se v něm odkazuje a který stanoví možnost přijímat záporná rozhodnutí o řešení krizí, se týká pouze vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize, a nemůže se tedy vztahovat na SRB; zadruhé neexistence ustanovení rovnocenného ustanovení, které je uvedeno v právě citovaném ustanovení, v nařízení o SRM není neúmyslným opomenutím unijního normotvůrce. ABLV Bank napadá i bod 84 napadeného rozsudku, který vychází z logiky, kterou nařízení o SRM nestanoví.

2) Analýza

18. Za účelem odpovědi na výtku vycházející z nesprávného výkladu čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM je třeba toto ustanovení vykládat podle výkladových kritérií, která Soudní dvůr používá.

19. Podle ustálené judikatury platí, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i kontext, do kterého zapadá, a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí[8].

20. Níže proto přistoupím k doslovné, kontextuální a teleologické analýze čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, a to za účelem určení, zda Tribunál v napadeném rozsudku, jak mu vytýká ABLV Bank, při uznání pravomoci SRB přijímat záporná formální rozhodnutí o (ne)existenci podmínek pro přijetí programu řešení krize, toto ustanovení nesprávně vyložil.

21. Úvodem poznamenávám, že ačkoli ABLV Bank zakládá svou výtku výlučně na porušení čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, pro posouzení, zda je závěr Tribunálu týkající se pravomoci SRB k přijetí takových rozhodnutí, jako jsou sporná rozhodnutí, správný, je relevantní jiné ustanovení nařízení o SRM. Odkazuji na čl. 7 odst. 2, podle kterého SRB odpovídá za „přijímání všech rozhodnutí souvisejících s řešením krize“ ve vztahu k subjektům spadajícím do jeho pravomoci[9]. Právě toto ustanovení totiž podle mého názoru výslovně přiznává SRB rozhodovací pravomoc v rámci rozdělení úkolů stanoveného nařízením o SRM.

22. Za účelem posouzení opodstatněnosti výtky vznesené ABLV Bank je tedy třeba provést společný výklad obou těchto ustanovení podle výše uvedených výkladových kritérií.

[7] – Rozsudek ze dne 18. června 2024, Komise v. SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520; dále jen „rozsudek Komise v. SRB“, viz zejména bod 83).

[8] – Viz *ex multis* rozsudek ze dne 9. ledna 2025, Commune de Schaerbeek a Commune de Linkebeek (C-627/23, EU:C:2025:9, bod 28 a citovaná judikatura).

[9] – To znamená finanční instituce a skupiny, které jsou považovány za významné pro finanční stabilitu v Unii, jakož i další přeshraniční skupiny. V tomto ohledu viz rozsudek Komise v. SRB, bod 75.

23. V tomto ohledu z doslovného hlediska znění čl. 7 odst. 2 nařízení o SRM s použitím obecného výrazu „*všech*“ a rozhodnutí „*souvisejících s řešením krize*“ [10] odhaluje úmysl normotvůrce stanovit všezahrnující formulaci, která by SRB svěřila pravomoc přijímat veškerá rozhodnutí týkající se řešení krize ve vztahu k subjektům podléhajícím pravomocím Unie k řešení krize [11].

24. Naproti tomu čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM stanoví pravomoc SRB přijmout program řešení krize, pokud jsou splněny tři podmínky uvedené v písmenech a), b) a c).

25. Rozhodnutí (jako jsou sporná rozhodnutí), která stanoví, že podmínky pro přijetí programu řešení krize nejsou splněny, představují rozhodnutí „*související s řešením krize*“, která tedy spadají do širokého znění ustanovení čl. 7 odst. 2 nařízení o SRM.

26. Znění čl. 7 odst. 2 nařízení o SRM ve spojení s čl. 18 odst. 1 tohoto nařízení tedy podporuje výklad obou ustanovení v tom smyslu, že SRB má pravomoc přijmout záporné formální rozhodnutí o třech podmínkách stanovených v posledně uvedeném ustanovení.

27. To potvrzuje i kontextuální a teleologický výklad těchto ustanovení.

28. Pokud jde o právní rámec, a tedy všechna ustanovení nařízení o SRM, je přiznání pravomoci SRB přijmout záporné formální rozhodnutí o řešení krize nezbytné v systému rozdělení úkolů v rámci SRM, který je stanoven v článku 7 nařízení o SRM. Rozhodnutí SRB nezahájit unijní opatření k řešení krize totiž předpokládá přijetí opatření vnitrostátními orgány. Je proto nezbytné, aby vnitrostátní orgány byly informovány o tom, že SRB ukončil postup na unijní úrovni a nezamýšlí vykonat své pravomoci k řešení krize. Odlišný výklad relevantních ustanovení by vedl k neurčitosti v rámci SRM, která by byla neslučitelná se systémem rozdělení pravomocí stanoveným v nařízení o SRM.

29. Stále z kontextuálního hlediska je přiznání pravomoci SRB k přijetí záporného formálního rozhodnutí o řešení krize rovněž v souladu s potřebou zabránit mezeře v soudní ochraně dotčeného subjektu [12]. Kdyby totiž SRB nemohl přijmout záporné formální rozhodnutí, napadnutelné u unijních soudů, nebylo by možné vykonat soudní přezkum posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu ze strany ECB – ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) – přičemž toto posouzení jakožto přípravný akt v rámci postupu není napadnutelným aktem [13].

30. Konečně z teleologického hlediska je navrhovaný výklad v souladu s cílem nařízení o SRM zajistit efektivní řízení krizových situací a selhání úvěrových institucí a účinnost samotného SRM, jak je uvedeno v bodech 89 a 123 odůvodnění nařízení o SRM [14]. V takových situacích je často rozhodující rychlost zásahu [15]. Při neexistenci formálního rozhodnutí, které by objasňovalo, že

[10] – Analýza různých jazykových znění dotčeného ustanovení ukazuje, že formulace použitá v italském jazyce je rovněž používána ve většině ostatních jazyků (například v angličtině „*all* decisions *relating to* resolution“, v němčině „*alle* Beschlüsse *im Zusammenhang mit* einer Abwicklung“, *a* ve španělštině „*todas* las decisiones *relacionadas con* la resolución“). Podobné formulace lze nalézt v portugalském, řeckém, lotyšském, maďarském, rumunském, dánském, švédském, finském a bulharském znění. Jiná jazyková znění obsahují nepatrně odlišnou formulaci, která používá výraz „všechna rozhodnutí o řešení krize“ (např. francouzské znění „toutes les décisions de résolution“ a nizozemské znění „alle afwikkelingsbesluiten“). Tato formulace, která je ostatně zřejmě použita v menším počtu jazykových znění, je však rovněž slučitelná s výkladem ustanovení navrhovaným v následujících bodech tohoto stanoviska.

[11] – Jediným omezením je povinnost spolupráce s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize podle čl. 31 odst. 1 téhož nařízení.

[12] – Jak Tribunál správně konstatoval v bodě 82 napadeného rozsudku.

[13] – Tribunál odkázal na rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369; dále jen „rozsudek ABLV Bank“; viz zejména body 56 a 73).

[14] – V tomto ohledu viz rovněž body 1 a 120 odůvodnění směrnice 2014/59.

[15] – K požadavkům na rychlost zásahu v krizových situacích viz body 10, 16, 26 a 31 odůvodnění nařízení o SRM a body 4 a 5 odůvodnění směrnice 2014/59.

Unie nevykoná své pravomoci k řešení krize, by nejistota ohledně toho, zda Unie své pravomoci k řešení krize ve vztahu k určitému subjektu vykoná či nikoli, mohla ohrozit rychlé přijetí opatření, a tím i jejich efektivitu.

31. V tomto smyslu je výše uvedený výklad rovněž v souladu s cíli nařízení o SRM, kterými jsou udržení finanční stability, zajištění kontinuity základních finančních služeb a ochrana vkladatelů a které jsou uvedeny v bodě 58 odůvodnění nařízení o SRM [16]. Nejasnost vyplývající z neexistence záporného formálního rozhodnutí, která by vyvolávala pochybnosti o rozhodnutích a opatřeních, která budou vůči subjektu přijata po posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání ze strany ECB, by zvýšila rizika pro tento subjekt a proto i šíření krize [17].

32. Výklad, podle kterého je SRB příslušný k přijímání záporných formálních rozhodnutí o splnění podmínek uvedených v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, není rozsudkem Komise v. SRB zpochybněn. V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že program řešení krize přijatý SRB není napadnutelným aktem. Uvedený program totiž nepředstavuje konečný výsledek postupu řešení krize, který se projeví až jeho schválením Komisí [18]. Konkrétně v bodě 83 rozsudku Komise v. SRB Soudní dvůr rozhodl, že články 7 a 18 tohoto nařízení sice stanoví, že SRB je pověřen vypracováním a přijetím programu řešení krize, „avšak nesvěřují mu pravomoc přijmout akt vyvolávající autonomní právní účinky“.

33. Z předmětu sporu, který vedl k vydání rozsudku Komise v. SRB, však jasně vyplývá, že v tomto rozsudku Soudní dvůr odkázal výlučně na přijatý program řešení krize, tedy na kladné formální rozhodnutí SRB, které nevyvolává autonomní právní účinky. Záporné formální rozhodnutí nepřijmout program řešení krize je naproti tomu konečným aktem postupu před SRB. Toto rozhodnutí je tedy aktem, který nutně vyvolává autonomní právní účinky a je napadnutelný podle článku 263 SFEU.

34. Konečně argumenty ABLV Bank směřující ke zpochybnění bodu 83 napadeného rozsudku nezpochybňují opodstatněnost závěru Tribunálu ohledně přiznání pravomoci SRB přijmout záporné formální rozhodnutí o řešení krize. V tomto bodě totiž Tribunál nekonstatoval, že se čl. 82 odst. 2 směrnice 2014/59 na projednávanou věc použije. Tribunál odkázal na toto ustanovení v rámci analýzy širšího právního kontextu, do něhož článek 18 nařízení o SRM zapadá.

35. Z výše uvedeného vyplývá, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být podle mého názoru zamítnuta.

[16] – Viz rovněž rozsudky ze dne 4. října 2024, Aeris Invest v. Komise a SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:819; dále jen „rozsudek Aeris Invest“, bod 164), a García Fernández a další v. Komise a SRB (C-541/22 P, EU:C:2024:820; dále jen „rozsudek García Fernández“, bod 190).

[17] – Tribunál to správně uvedl v bodě 84 napadeného rozsudku. Z těchto úvah vyplývá, že stanovisko zastávané ABLV Bank, podle něhož by se SRB v případě, že dospěje k závěru, že opatření k řešení krize není ve veřejném zájmu nezbytné, měl bez dalšího zdržet přijetí rozhodnutí, nemůže obstát.

[18] – Viz článek 18 odst. 1, 6 a 7 nařízení o SRM. Viz rozsudek Komise v. SRB, bod 94.

b) Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku týkající se judikatury ohledně přenesení pravomocí na agentury

1) Argumenty ABLV Bank

36. ABLV Bank tvrdí, že výklad čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM podaný Tribunálem v napadeném rozsudku je neslučitelný s judikaturou týkající se přenesení pravomocí na agentury vyplývající z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad [19]. ABLV Bank zdůrazňuje, že SRB je agenturou, jejíž pravomoci musí být striktně vymezeny. Tvrdí, že nařízení o SRM výslovně uznává potřebu omezit pravomoci SRB tím, že v bodě 26 odůvodnění odkazuje na tuto judikaturu. Na rozdíl od tohoto požadavku však výklad podaný Tribunálem přiznává SRB velmi širokou pravomoc trvale určit osud dotčené banky bez zásahu Komise a Rady a bez jakéhokoli omezení procesní i hmotněprávní povahy.

2) Analýza

37. Úvodem podotýkám, že v nedávném rozsudku Komise v. SRB Soudní dvůr zkoumal slučitelnost pravomocí svěřených SRB článkem 18 nařízení o SRM ve světle judikatury vycházející z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad, a to pokud jde o opačnou situaci, než je situace v projednávané věci, a sice přijetí programu řešení krize. V tomto rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že ustanovení uvedeného článku, která umožňují SRB přijmout program řešení krize, jsou taková, že zabraňují „přesunu odpovědnosti“ ve smyslu výše uvedené judikatury [20]. Soudní dvůr vycházel z toho, že tato ustanovení sice svěřují SRB pravomoc posoudit, zda jsou splněny podmínky pro přijetí programu řešení krize – a pravomoc určit nástroje nezbytné pro účely takového programu – ale zároveň svěřují Komisi, případně Radě, odpovědnost za konečné posouzení diskrečních aspektů programu řešení krize, které spadají do politiky Unie v oblasti řešení krizí úvěrových institucí [21].

38. Výtka, kterou ABLV Bank vznesla v rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, spočívá na nesprávném předpokladu, neboť směřuje k tomu, aby byly postaveny na roveň dva zcela odlišné scénáře. V podstatě totiž tvrdí, že úvahy Soudního dvora v rozsudku Komise v. SRB týkající se pravomoci SRB přijmout program řešení krize by se měly použít i na jeho pravomoc přijmout záporné rozhodnutí. V případě neúčasti orgánů na postupu přijímání tohoto typu rozhodnutí by tedy svěření pravomoci SRB přijímat taková rozhodnutí bylo neslučitelné s judikaturou v oblasti přenesení pravomocí na agentury [22].

39. Pravomoc přijímat záporná rozhodnutí ohledně přijetí programu řešení krize, o kterou se jedná v projednávané věci, se však podstatně liší od pravomoci vykonávané v opačném případě, kdy byl program řešení krize přijat, o kterou se jednalo v rozsudku Komise v. SRB.

[19] – Rozsudek ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

[20] – Viz rozsudky Meroni v. Vysoký úřad, s. 43, ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18; dále jen „rozsudek ESMA“, bod 42) a Komise v. SRB, bod 71.

[21] – Viz rozsudek Komise v. SRB, bod 81.

[22] – V tomto ohledu uvádím, že ABLV Bank v kasačním opravném prostředku pouze zpochybňuje slučitelnost výkladu Tribunálu s touto judikaturou, aniž výslovně vznáší námitku protiprávnosti podle článku 277 SFEU ve vztahu k jakémukoli ustanovení nařízení o SRM.

40. V případě záporného rozhodnutí SRB rozhodne, že podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, které odůvodňují, aby Unie vykonala své pravomoci k řešení krize, nejsou splněny. Záporné rozhodnutí má za následek ukončení postupu řešení krize na unijní úrovni. Případně budou přijata opatření na vnitrostátní úrovni, pokud jsou splněny podmínky použitelného vnitrostátního práva.

41. Záporné rozhodnutí tedy představuje rozhodnutí *nevykonávat* pravomoci spadající do unijní politiky řešení krize. Naopak (kladné) rozhodnutí o přijetí programu řešení krize znamená zahájení samotného postupu řešení krize a plný výkon pravomocí k řešení krize spadajících do unijní politiky řešení krize, kterou mohou vykonávat pouze unijní orgány [23].

42. V této souvislosti je rovněž mnohem omezenější rozsah posouzení, které je SRB povinen provést za účelem přijetí záporného rozhodnutí. V případě přijetí záporného rozhodnutí se posouzení, které má provést SRB, omezuje na zjištění, že nejsou splněny tři podmínky uvedené v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM. Nevztahují se však, jako v případě přijetí programu řešení krize, na určení nástrojů k řešení krize nebo na potřebu využití Jednotného fondu pro řešení krizí podle čl. 18 odst. 6 písm. c) nařízení o SRM.

43. Pokud jde o povahu posouzení splnění tří podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, Soudní dvůr rozhodl, že SRB má posuzovací pravomoc [24], a to bez ohledu na to, zda tato analýza vede ke kladnému nebo zápornému rozhodnutí [25]. Soudní dvůr však rovněž uznal, že tato pravomoc je podle čl. 18 odst. 1, 4 a 5 nařízení o SRM omezena objektivními kritérii a podmínkami vymezujícími působnost SRB [26].

44. Posouzení toho, zda jsou splněny všechny tři podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, předpokládá rozhodnutí technické povahy a komplexní posouzení [27] technické povahy a hospodářské/obezřetnostní povahy [28]. Naproti tomu uvedené posouzení neznamená volbu „politické“ povahy svěřenou výlučně politickým orgánům Unie.

45. Při posuzování existence těchto podmínek tedy SRB vykonává „technickou diskreční pravomoc“, a nikoli „politickou diskreční pravomoc“ [29].

[23] – Bod 24 odůvodnění nařízení o SRM a rozsudek Komise v. SRB, bod 69.

[24] – Viz rozsudky Komise v. SRB, body 75 a 77 a Aeris, bod 266.

[25] – Toto zjištění postačuje k odmítnutí argumentu, který SRB uvedl na jednání, že v případě, kdy přijme záporné rozhodnutí na základě kritérií stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, nemá v tomto ohledu na rozdíl od kladného rozhodnutí žádnou posuzovací pravomoc. Argumentace SRB je navíc z logického hlediska neudržitelná. Není totiž logicky myslitelné, že by pravomoc posoudit existenci určitých odlišných podmínek, pokud jde o vykonávanou posuzovací pravomoc, závisela na výsledku analýzy (pozitivním nebo negativním). Prvek posouzení se týká samotné analýzy a nemůže záviset na jejím výsledku.

[26] – Viz rozsudek Komise v. SRB, bod 77.

[27] – Rozsudek Aeris Invest, bod 266 a násl. García Fernández, bod 275. Viz také rozsudek ze dne 11. prosince 2018, Weiss a další (C-493/17, EU:C:2018:1000).

[28] – Jedná se o komplexní skutková posouzení srovnatelná s těmi, která Soudní dvůr posuzoval v rozsudku ESMA. Viz zejména bod 52 tohoto rozsudku. Analýza prvních dvou podmínek předpokládá čistě technická posouzení. Třetí podmínka týkající se existence veřejného zájmu vyžaduje obecné diskreční posouzení týkající se dosažení účelů řešení krize stanovených v čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM. Zejména analýza přiměřenosti opatření k řešení krize k dosažení jednoho nebo více z těchto účelů vyžaduje široký prostor pro uvážení. Při zkoumání této podmínky je však SRB povinen provést analýzy předpokládaného vývoje založené na hodnotových úsudcích a spekulativních prognózách, vždy však provádí posouzení založená na technických kritériích. SRB nemá možnost rozhodnout na základě politických úvah, které jdou nad rámec určení existence těchto technických kritérií.

[29] – K rozlišení mezi těmito kategoriemi posuzovací pravomoci viz především stanovisko generálního advokáta P. Légera ve věci Rica Foods v. Komise (C-40/03 P, EU:C:2005:93, bod 46). V tomto ohledu viz rovněž novější stanovisko generálního advokáta N. Emilioua ve věci ECB v. Crédit Lyonnais (C-389/21 P, EU:C:2022:844).

46. Z výše uvedených úvah vyplývá, že v případě přijetí záporného rozhodnutí má přenesení pravomocí na SRB v rozsahu, v němž je omezeno na pravomoc určit na základě posouzení v podstatě technické povahy, že nebyly splněny podmínky pro výkon opatření k řešení krize Unií, mnohem omezenější rozsah než v případě přijetí programu řešení krize. Přenesení pravomocí a z toho vyplývající posuzovací pravomoc mají jiný rozsah než v případě přijetí programu řešení krize: jelikož se nejedná o výkon politické diskreční pravomoci, není nutná účast „politických“ orgánů při přijímání takových záporných rozhodnutí.

47. Ostatně důvody uvedené v bodech 24 a 26 odůvodnění nařízení o SRM, na nichž je založena potřeba zásahu Komise a Rady v případě přijetí programu řešení krize, neodůvodňují jejich účast v postupu přijímání záporného rozhodnutí.

48. Konkrétněji, pokud jde o účast Komise v případě přijetí záporného rozhodnutí, jelikož ze strany Unie nedochází k žádnému opatření k řešení krize, nelze kontrolovat ani diskreční aspekty programu řešení krize [30].

49. Pokud jde o účast Rady, není v případě záporného rozhodnutí, jelikož není využit Fond, nutné kontrolovat výši prostředků, které mají být použity, ani kontrolu dopadu, který by řešení krize mělo na finanční stabilitu členských států a Unii jako takovou, ani na fiskální svrchovanost členských států. V případě neexistence unijních opatření k řešení krize tedy bude vyvážení různých dotčených cílů a zájmů případně provedeno na vnitrostátní úrovni, jak stanoví systém rozdělení pravomocí stanovený nařízením o SRM.

50. Z výše uvedených úvah tedy vyplývá, že svěření pravomoci přijímat záporná rozhodnutí o tom, zda jsou splněny požadavky čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, nepřenáší na SRB pravomoc přijímat akt týkající se hospodářské politiky, která je vyjádřením Unie, ale pouze pravomoc provádět posouzení, které je projevem technické diskreční pravomoci; nevede tedy ke „skutečnému přesunu odpovědnosti“, který by byl neslučitelný s judikaturou Soudního dvora týkající se přenesení pravomocí na agentury vyplývající z rozsudku Meroni v. Vysoký úřad.

51. Proto musí být podle mého názoru druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku rovněž zamítnuta.

c) Ke třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku týkající se dalších výtek

52. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku vznáší ABLV Bank proti bodům 73 až 86 napadeného rozsudku řadu dalších výtek.

53. ABLV Bank zaprvé tvrdí, že pozdější praxe SRB prokazuje, že samotný SRB nesouhlasí s výkladem článku 18 nařízení o SRM, který přijal Tribunál.

54. Tento argument je podle mého názoru především nepřípustný, neboť nijak neoznačuje kritizované části napadeného rozsudku, které mají být stiženy nesprávným právním posouzením [31]. V každém případě je rovněž irelevantní pokud jde o věc samou. I za předpokladu,

[30] – V tomto ohledu je ostatně třeba poznamenat, že nařízení o SRM stanoví zapojení Komise do činnosti SRB, a tedy i do přijímání takových záporných rozhodnutí, jako jsou sporná rozhodnutí (viz čl. 43 odst. 3 nařízení o SRM a rozsudek Komise v. SRB, bod 78).

[31] – Viz *ex multis* rozsudek ze dne 23. ledna 2019, Deza v. ECHA (C-419/17 P, EU:C:2019:52, body 93 a 94, a citovaná judikatura).

že by SRB změnil svou praxi, což zpochybňuje sám SRB, by totiž taková změna byla pro účely projednávané věci irelevantní, jelikož nemá žádný vliv na legalitu výkladu článku 18 nařízení o SRM podaného Tribunálem.

55. Zadruhé ABLV Bank tvrdí, že Soudní dvůr správně neurčil právní účinky sporných rozhodnutí. Tato rozhodnutí, která obsahovala závazná určení pro dvě z podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, změnila právní postavení ABLV Bank negativně, avšak nevedla k přímé likvidaci ABLV Bank. Tribunál měl před posouzením legality těchto rozhodnutí pochopit povahu těchto rozhodnutí a jejich právní účinky. Tribunál dále konstatoval, že SRB může udělovat pokyny vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize, aniž však upřesnil druh pokynů.

56. Mám rovněž vážné pochybnosti o přípustnosti této výtky. Ani v tomto případě totiž ABLV Bank neidentifikuje kritizované části napadeného rozsudku. V každém případě je i tato výtka neopodstatněná. V bodech 34 a 49 napadeného rozsudku Tribunál výslovně uznal, že sporné rozhodnutí vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení ABLV Bank. To je důvodem, proč je tato banka s ohledem na toto rozhodnutí bezprostředně dotčena, a je tedy aktivně legitimována k napadení tohoto rozhodnutí, i když není jeho adresátem. Tribunál tedy analyzoval a pochopil povahu sporných rozhodnutí a jejich právní účinky. Kromě toho Tribunál v napadeném rozsudku nekonstatoval, že SRB uděluje vnitrostátním orgánům pokyny.

57. Zatřetí ABLV Bank tvrdí, že Tribunál tím, že neuznal, že sporná rozhodnutí ukládají likvidaci ABLV Bank a ABLV Bank Luxembourg, zkreslil jejich obsah. Zaprvé znění sporných rozhodnutí ukládá vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize povinnost provést tato rozhodnutí a neponechává žádné pochybnosti o nezbytnosti likvidace. Zadruhé Tribunál nesprávně postavil pojem „napadnutelný akt“ ve smyslu článku 263 SFEU na roveň konkrétnímu fyzickému dokumentu. Tento pojem se týká obsahu sporných rozhodnutí. S ohledem na tiskovou zprávu vydanou SRB dne 24. února 2018 [32] měl tedy Tribunál dospět k závěru, že spornými rozhodnutími byla uložena povinnost likvidace ABLV Bank a ABLV Bank Luxembourg.

58. V tomto ohledu jsou argumenty týkající se údajného uložení likvidace ve sporných rozhodnutích neopodstatněné. Jak totiž z rozsudku ze dne 24. února 2022, Bernis a další v. SRB (C-364/20 P, nezveřejněný, EU:C:2022:115), výslovně vyplývá, spornými rozhodnutími nebyla uložena povinnost likvidace dvou dotčených subjektů [33]. Navíc, jak Soudní dvůr uvedl v bodě 75 napadeného rozsudku, z bodu 49 rozsudku ABLV Bank vyplývá, že likvidace této banky byla výsledkem rozhodnutí akcionářů této společnosti.

59. Argumenty týkající se tiskové zprávy, kterou SRB vydal dne 24. února 2018, jsou rovněž neopodstatněné. I za předpokladu, že by existoval nesoulad mezi textem sporných rozhodnutí a tiskovou zprávou, se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 77 napadeného rozsudku rozhodl, že takový informativní akt, jako je tisková zpráva, nemůže změnit obsah formálního rozhodnutí.

60. ABLV Bank začtvrté tvrdí, že Tribunál implicitně zkreslil pojem „adresát“ aktu ve smyslu článku 263 a čl. 297 odst. 2 SFEU. Tribunál měl mít za to, že adresát aktu označuje osobu, jejíž právní postavení bylo změněno, a nikoli orgán pověřený jeho provedením. Z toho vyplývá, že ABLV Bank a ABLV Bank Luxembourg je třeba považovat za adresáty sporných rozhodnutí.

[32] – Viz bod 17 napadeného rozsudku.

[33] – Viz bod 50 a násl. tohoto rozsudku.

61. Tato výtka je neopodstatněná. Z judikatury totiž vyplývá, že pojem „adresát aktu“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU musí být chápán formálně tak, že jde o osobu, která je v samotném aktu označena jako jeho adresát. Skutečnost, že jiná osoba než formální adresát aktu může být obsahem tohoto aktu dotčena, může jistě založit její aktivní legitimaci, ale nepřiznává jí postavení adresáta dotčeného aktu [34].

62. Zapáté mají být sporná rozhodnutí stižena závažnými procesními vadami, které měly být konstatovány i bez návrhu. V řízení, které vedlo k přijetí sporného rozhodnutí, nebylo dodrženo právo ABLV Bank být vyslechnuta a právo na přístup ke spisu. Toto rozhodnutí navíc nebylo ABLV Bank řádně oznámeno a nebylo předloženo žádné odůvodnění.

63. Výtky týkající se údajných procesních vad jsou podle mého názoru rovněž nepřípustné. ABLV Bank opět nijak neuvádí kritizované části napadeného rozsudku. Zejména výtka týkající se porušení povinnosti uvést odůvodnění není založena na žádném argumentu.

64. Z výše uvedeného vyplývá, že podle mého názoru musí být první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut v plném rozsahu.

2. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

65. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku ABLV Bank napadá tu část napadeného rozsudku [35], v níž Tribunál zamítl žalobní důvody týkající se posouzení existence pravděpodobného selhání ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM. SRB a ECB zpochybňují všechny výtky vznesené v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

66. Úvodem je třeba odmítnout námitku nepřípustnosti vznesenou SRB, podle níž je tento důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný v plném rozsahu. Je totiž pravda, že v některých bodech není vylíčení argumentů ABLV Bank jasné. Ve většině případů však kasační opravný prostředek umožňuje identifikovat kritizované části napadeného rozsudku a pochopit argumenty ABLV Bank, což Soudnímu dvoru umožňuje provést přezkum legality.

a) K rozsahu soudního přezkumu

67. ABLV Bank tvrdí, že Tribunál v bodech 90 až 96 napadeného rozsudku použil příliš restriktivní pojetí rozsahu soudního přezkumu, který by unijní soudy měly provést ohledně posouzení existence selhání nebo pravděpodobného selhání ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM. Tribunál tak porušil článek 47 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i judikaturu Soudního dvora a ESLP. Tribunál nesprávně shledal, že tento přezkum musí být omezenější než přezkum prováděný vnitrostátními insolvenčními soudy.

68. V tomto ohledu z judikatury uvedené v bodě 43 tohoto stanoviska vyplývá, že SRB má při posuzování, zda jsou splněny podmínky čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, posuzovací pravomoc. Konkrétně z judikatury uvedené v bodě 44 výše vyplývá, že při posuzování existence selhání nebo pravděpodobného selhání úvěrové instituce má SRB učinit rozhodnutí technické povahy a provést komplexní hospodářské prognózy a posouzení.

[34] – Viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, SACBO v. Komise a INEA (C-281/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:46, bod 34).

[35] – Body 90 až 146 napadeného rozsudku.

69. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že s ohledem na tento prostor pro uvážení nemůže soudní přezkum, který má unijní soud provádět ve vztahu k opodstatněnosti důvodů programu řešení krize – které zahrnují analýzu existence selhání nebo pravděpodobného selhání – vést uvedený soud k tomu, že nahradí posouzení SRB svým posouzením, ale má za cíl ověřit, že toto rozhodnutí není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a není stiženo zjevně nesprávným posouzením nebo zneužitím pravomoci [36].

70. Z toho vyplývá, že se Tribunál v napadeném rozsudku nedopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o určení rozsahu soudního přezkumu provedeného unijními soudy ohledně posouzení existence selhání nebo pravděpodobného selhání.

71. V tomto ohledu však podotýkám, že právě proto, že SRB je přiznána technická diskreční pravomoc při určování existence kritérií uvedených v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM, má striktní soudní přezkum, byť v mezích uvedených výše, zvláštní význam [37].

72. Z ustálené judikatury vyplývá, že při výkonu technické diskreční pravomoci má zásadní význam dodržování procesních záruk, mezi něž patří povinnost unijních orgánů pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní skutečnosti dotčené situace. V takových situacích musí unijní soud zejména ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít závěry, které z nich byly vyvozeny [38].

73. Konkrétně však komplexní povaha těchto hospodářských hodnocení prováděných orgány příslušnými k řešení krize nesmí soudům bránit v tom, aby ověřily věcnou správnost, spolehlivost a logičnost důkazů, o něž se orgán příslušný k řešení krize opírá, to, zda důkazy obsahují všechny relevantní informace, které je třeba zohlednit pro posouzení komplexní situace, a to, zda mohou být podkladem pro závěry z nich vyvozené [39]. SRB proto bude muset přijímat svá rozhodnutí na základě podložených, přesných, spolehlivých a konzistentních podkladů a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit své rozhodnutí, když odhalí různé logické pochody, které ho podporují [40]. Tyto prvky a odůvodnění musí podléhat přísnému přezkumu unijním soudem. To platí tím spíše, že nařízení o SRM nestanoví možnost podat opravný prostředek proti rozhodnutím přijatým podle článku 18 nařízení o SRM k odvolací komisi zřízené podle článku 85 tohoto nařízení [41].

b) K dalším výtkám vzneseným v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku

74. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku ABLV Bank vznáší proti bodům 97 až 146 napadeného rozsudku řadu dalších výtek.

[36] – Viz rozsudky Aeris Invest, bod 266, a García Fernández, bod 275 a citovaná judikatura.

[37] – V tomto ohledu viz úvahy generálního advokáta K. Roemera v jeho stanovisku ve věci Meroni v. Vysoký úřad (9-56, ECLI:EU:C:1958:4, s. 114).

[38] – Rozsudek ze dne 4. května 2023, ECB v. Crédit Lyonnais (C-389/21 P, EU:C:2023:368, body 56 a 57 a citovaná judikatura).

[39] – V tomto smyslu viz bod 89 odůvodnění směrnice 2014/59.

[40] – V tomto ohledu viz stanovisko generálního advokáta A. Tizzana ve věci Komise v. Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2004:318, body 87 a 88).

[41] – Viz mimo jiné rozhodnutí odvolací komise ve věcech 3/17, 7/17, 27/17, 28/17 a 5/22. K požadavkům na striktní přezkum technických a hospodářských posouzení obdobně viz závěry Soudního dvora v rozsudku ze dne 9. března 2023, ACER v. Aquind (C-46/21 P, EU:C:2023:182, body 53 až 75) týkající se intenzity přezkumu odvolacího senátu ACER. Při neexistenci přezkumu odvolacím senátem jsou tyto požadavky promítnuty do soudního přezkumu.

75. ABLV Bank zaprvé tvrdí, že Tribunál zkreslil spis, když konstatoval, že sporné rozhodnutí týkající se ABLV Bank obsahovalo implicitní posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání této banky ze strany SRB, ačkoli SRB v žalobní odpovědi uvedl, že toto posouzení provedla pouze ECB a SRB byl pouze konzultován.

76. Tato výtka vychází ze zjevně nesprávného výkladu bodů 103 až 108 napadeného rozsudku. V těchto bodech Tribunál nekonstatoval existenci žádného implicitního posouzení. Tribunál se omezil na to, že bezchybně konstatoval, že v souladu s judikaturou může SRB přijmout posouzení ECB ohledně splnění podmínky uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM a vycházet z něj.

77. ABLV Bank zadruhé tvrdí, že Tribunál zkreslil skutkový stav opomenutím, když nezohlednil rozsudek Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (soud pro soudní obvod Lucemburk, Lucembursko) ze dne 9. března 2018, jakož i další pozdější události, které zpochybnily posouzení SRB, na nichž byla založena sporná rozhodnutí.

78. V tomto ohledu je rozsudek lucemburského soudu v projednávané věci zjevně irelevantní, už jen z toho důvodu, že se netýká ABLV Bank, nýbrž ABLV Bank Luxembourg, a proto byla žaloba podaná ABLV Bank odmítnuta jako nepřípustná. Pokud jde nejprve o odkaz na další pozdější skutečnosti, ABLV Bank nijak nezpochybňuje úvahy uvedené v bodech 97 až 99 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál odmítl argument týkající se pozdějších událostí týkajících se stavu likvidity ABLV Bank. V každém případě odkaz na tyto pozdější události v kasačním opravném prostředku není podložen žádným důkazem.

79. ABLV Bank zatřetí tvrdí, že Tribunál náležitě neodpověděl na některé argumenty vznesené v prvním stupni. ABLV Bank odkazuje na tyto prvky: moratorium, mechanismus ochrany vkladů a žádost o přeměnu její likvidity u Euroclear na likviditu u Lotyšské centrální banky.

80. V tomto ohledu, má-li být tato výtka chápána tak, že směřuje proti meritorním závěrům Tribunálu ohledně těchto prvků, je zjevně nepřípustná, neboť ABLV Bank ani v nejmenším neuvádí, jakými pochybeními je napadený rozsudek stižen. V rozsahu, v němž tato výtka chápána tak, že ABLV Bank namítá nedostatek odůvodnění v napadeném rozsudku, pokud jde o analýzu provedenou Tribunálem, je tato výtka neopodstatněná. Tribunál totiž na tyto argumenty odpověděl v bodech 125 až 144 napadeného rozsudku.

81. Konečně začtvrté ABLV Bank tvrdí, že napadený rozsudek vychází z nesprávného vnímání pojmu „likvidita bank“ ve smyslu článku 18 nařízení o SRM. Tribunál nezohlednil skutečnost, že režim likvidity stanovený unijním právem je zkreslen, pokud jsou úvěrové instituci v případě krize uloženy dodatečné požadavky na likviditu.

82. V tomto ohledu uvádím, že na podporu své argumentace týkající se pojmu „likvidita“ ABLV Bank pouze tvrdí, že likviditní rezervy by byly vytvořeny včas a v krizovém scénáři by byly účelově využity a sníženy. Nijak však nezpochybňuje úvahy Tribunálu uvedené v bodech 111 až 115 napadeného rozsudku. Kromě toho tvrzení o uložení dodatečných požadavků na likviditu není podloženo žádnými důkazy.

83. Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být podle mého názoru rovněž zamítnut.

3. Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

84. V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku ABLV Bank tvrdí, že Tribunál v napadeném rozsudku nezohlednil nebo zkreslil či se nevhodně vypořádal s některými argumenty vznesenými v prvním stupni. ABLV Bank odkazuje: zaprvé na svůj argument týkající se nerespektování pravomoci lotyšských orgánů v oblasti boje proti praní špinavých peněz ze strany ECB a SRB a existenci rozhodnutí v tomto ohledu; zadruhé na argument týkající se stanoviska americké Financial Crime Enforcement Network (FinCEN), které údajně představovalo pokus třetí země vyvinout tlak na Lotyšskou republiku, aby změnila své právní předpisy; a zatřetí na argument týkající se pochybností o nestrannosti SRB a ECB. Tribunál kromě toho dostatečně nezohlednil několik důkazů předložených ABLV Bank.

85. V tomto ohledu, pokud jde o první dva argumenty, z judikatury vyplývá, že zohlednění příčin selhání nebo pravděpodobnosti selhání banky ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM není tímto ustanovením vyžadováno a bylo by rovněž neslučitelné s cíli tohoto nařízení [42]. Z toho vyplývá, že Tribunál mohl v bodě 101 napadeného rozsudku, aniž se dopustil pochybení, odmítnout všechny argumenty týkající se těchto věcí, včetně dvou výše uvedených argumentů, neboť je považoval za irelevantní pro legalitu sporného rozhodnutí týkajícího se ABLV Bank.

86. Pokud jde o třetí argument, v rozsahu, v němž je třeba jej chápat v tom smyslu, že ABLV Bank hodlá napadnout porušení svého práva na to, aby SRB její otázky řešil nestranně, který byl vznesen v prvním stupni, Tribunál na tyto argumenty odpověděl v bodech 179 až 186 napadeného rozsudku. ABLV Bank tedy nemůže tvrdit, že Tribunál tento argument nezohlednil. ABLV Bank v kasačním opravném prostředku ostatně nijak nezpochybňuje úvahy obsažené v této části napadeného rozsudku.

87. Konečně, pokud jde o argumenty týkající se hodnocení důkazů Tribunálem, podle ustálené judikatury posouzení skutkového stavu a důkazů nepředstavuje, s výhradou případu jejich zkreslení, právní otázku, která jako taková podléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku [43]. Uvedené argumenty jsou proto nepřípustné.

88. Z výše uvedených úvah vyplývá, že třetí důvod kasačního opravného prostředku musí být podle mého názoru rovněž zamítnut.

4. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

89. V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku ABLV Bank tvrdí, že se Tribunál dopustil několika pochybení při přezkumu přípustnosti žaloby podané proti rozhodnutí týkajícímu se ABLV Bank Luxembourg.

90. Zaprvé napadená rozhodnutí musí být vykládána v souladu s tiskovou zprávou vydanou SRB dne 24. února 2018. Zadruhé Tribunál zkreslil jejich obsah, když odmítl, že sporná rozhodnutí ukládají likvidaci ABLV Bank a ABLV Bank Luxembourg. Zatřetí, s odkazem na rozhodnutí o řešení krize přijatá SRB ve vztahu k jiným subjektům, ABLV Bank tvrdí, že rozhodnutí o řešení krize může změnit právní postavení akcionářů. Z toho vyvozuje, že totéž platí pro rozhodnutí nepřijmout program řešení krize.

[42] – Rozsudek Aeris Invest, body 163 a 164.

[43] – Rozsudek García Fernández, bod 211 a citovaná judikatura.

91. V tomto ohledu mám za to, že úvahy Tribunálu uvedené v bodech 40 až 45 napadeného rozsudku nejsou stiženy nesprávným právním posouzením. Tribunál totiž správně použil judikaturu [44], když rozhodl, že ABLV Bank, jakožto akcionář ABLV Bank Luxembourg, není sporným rozhodnutím týkajícím se této společnosti bezprostředně dotčena, jelikož její právo pobírat dividendy a podílet se na řízení ABLV Bank Luxembourg nebylo dotčeno rozhodnutím nepodřídit tento subjekt řešení krize.

92. Argumenty vznesené ABLV Bank tento závěr nezpochybňují. První a druhý argument uvedené v bodě 90 výše již byly zamítnuty v bodech 58 a 59 výše. Třetí argument týkající se rozhodnutí o řešení krize přijatých SRB ve vztahu k jiným subjektům musí být rovněž odmítnut v rozsahu, v němž jsou tato rozhodnutí irelevantní pro účely prokázání bezprostředního zájmu ABLV Bank na sporném rozhodnutí týkajícím se její dceřiné společnosti.

93. Z toho vyplývá, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být rovněž zamítnut, a kasační opravný prostředek musí být tudíž zamítnut v plném rozsahu.

III. K nákladům řízení

94. Vzhledem k tomu, že SRB i ECB požadovaly náhradu nákladů řízení a ABLV Bank neměla v řízení o kasačním opravném prostředku úspěch, mám za to, že je důvodné uložit ABLV Bank náhradu jejich nákladů řízení podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu.

IV. Závěry

95. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

– kasační opravný prostředek se zamítá;

– ABLV Bank AS se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Jednotným výborem pro řešení krizí a Evropskou centrální bankou.

[44] – Rozsudek ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923, body 60 a 111). Viz rovněž rozsudek ze dne 24. února 2022, Bernis a další v. SRB (C-364/20 P, nezveřejněný, EU:C:2022:115, body 69 a 80).